

Nefsimle Söyleşiler V

– MehmetALİ · 06 Nisan 2011

Hayata nasıl başlarsa öyle bitirir, insan.

Yaşamın birçok anında hayattan bıktığını varsayanlar, zorluktan kolaylığa, darlıktan genişliğe, yoksulluktan varlığa, hastalıktan sağlığa geçişte çektiği sıkıntıların çoğunu hatırlamaz, içinde bulunduğu fırtınalı hayatı sıradanlaştırarak satır aralarında konuşur, içinden geldiği ortamı unutarak daima sıkıntısız, rahat biçimde bir daha zorluklarla karşılaşmayacağını, darlığa düşmeyeceğini, yoksullukla tanışmayacağını, hasta olmayacağını zanner.

Bu gaflet ve delalet, ancak karşılaşıldığında kişinin geçmişten bir ders alınmadığını ortaya koyar.

İnsanın yükselme hırsı o denli önüne geçilmez bir durumdur ki kasırğa misali ulaşılmak istenen hedef için önüne ne gelirse gelsin silip süpürür, "Bu iyi günde bana yardımcı oldu.", "Bu dar günde desteğini esirgemedi." , "Şu benim elimden tuttu." Denilmez, hırsa kendisini kaptıran, varmak istediği nokta için her şeyi feda etmeye hazırdır.

Süleyman'ın dünyaya hükmettiği demlerde saltanatında her bir şeyden çekinenler, yetmiş sene, dayandığı bastonuyla şekillenen görüntüsünden korkmadılar mı?

Kim ölmeyecek gibi yaşamaktadır, bu dünyada?

Hangimiz mezarlıklarda defnedilen cenazeleri görmedik, tabutlardan çıkarılıp, toprağa teslim edilenleri bir daha hatırlayanımız var mıdır?

Kim, yüzlerce yıl yaşamıştır, demimizde?

Hangi insan yüz yaşından sonra rahat biçimde yaşar?

Uzun ömre sahip olanlara sorulsa daha çok yaşama arzusuyla dolu olduklarını söylemezler mi?

Hangi ağaç meyvesini verdikten sonra kurumaktan korkmaz?

Hangi canlı neslini sürdürmek istemez?

Hangi nebatat, tohumunun daimiliğini aksatacak durumlar karşısında donanımlı değildir?

Onlar, neslinin devamı için yavrusuna günde bir iki gramı aşmayacak sütüyle besleyen yarasadan da mı ders almaz?

Onlar, yarasanın doğurduğu yavrusunu nasıl beslediğini görmezler mi?

Su içindeki hayattaki canlıların yaşamlarını belgesellerden de mi takip etmezler?

Onlar, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, öldükten sonra unutulacaklarından ürkmezler mi?

Kim kazığını çakmış ve çadırında ilelebet yaşamıştır, yeryüzünde?

Peygamberî yaştan sonra toprak altında ömür sürenler yok muydu?

İnsanlar arasında yetmiş yaşın bitişe, tükenişe doğru yol alan ömür olduğu söylenmiyor mu?

Yüz yaşına gelmekle iftihar edenlerin, dünya üzerinde yetiştirdikleri meyve veren bir ağaç olmadıktan sonra iki yüz yaşında olsan ne faîde?

Kendi kendine kendini sorgulamadıkça insan, ne kadar yaşasa bile yaşamı güzel olmadıkça, insanlığa bir faîdesi yoksa, sadece kendi nefsinin esiri biçiminde bir yaşam sürüp, dünya hayatını noktalarak, ömrünün en güzel senelerini boşa harcamış ise hayvanî güdülerle sürdürülen bir ömrün insana

kazandırtacağı bir şey olmaz, yoktur, olmamalıdır!...

İnsanlığa faîdeli işlerde bulunmayan, onlara hayatı kolaylaştıran çalışmalarda bulunmamış, sadece kendi rahatını düşünen, kendinden başkasına yaşam hakkı tanınmayacak kadar vahşîleşmiş, her şeyin dünyada başlayıp, dünyada son bulacağını varsayan, farz eden maddîyun taîfesi miyiz, bu duruma düşmeyi hak ettik?

Ey Nefsim!... Sen ölümlü olduğun bu beden içinde daîm bir hayata karşı nasıl çıkarsın ki bunu iddia etmen, var olmanı inkâr etmek değil midir?

Koca koca kitap yazdıklarını belirterek kendisini dünyanın kalemşörleri arasında sayan ve bununla yer yer övünen zevat, siz de nefsinizin esaret zincirlerini kırın!...

Siyasanın kirliliğine bulaşarak, kendini çıkmazlara sokanlar, ihtirasın sonu ne zaman gelecek?

Feylesof olmakla dünyayı kurtaracakları zehabına kapılanlar, o kadar filozofi olacağınıza biraz da kendi nefsinizin esaretinden çıksanız...

Ey benim kendisini dev aynasında gören benliğim!... Sen de artık kendinin ne olduğunu bilirsin. Kaç kez kovulduğun kapılarda insan yerine konulmadın!.... Kaç kez yemekten, içmekten mahrum bırakıldın!...

Sırf yürüdüğün doğrultudan sapasın ve kendilerine benzeyesin...

Ey Nefsim!... Seninle muhabbetimiz devam ederken beni fehmetmeyenlere daha başka ne diyeyim!...

Ey Nefsim!... Sen başkasına benzeme.... Benzemen lazım olanın dışına çıkma...